

## Openingswoord:

De Slangenburgse natuur is in feesttooi. Het nieuwe groen komt eindelijk uit het schijnbaar dode hout tevoorschijn. Weelderig en veelkleurig. En de geur van bloemen en vers gemaaid gras vult de lucht.

De Kerk is in feesttooi, want het is nog altijd Pasen: het feest van Christus' verrijzenis uit de dood. De paaskaars brandt als teken van het nooit meer ondergaande licht van Christus. De verrezen Heer biedt ons allen nieuwe levenskansen.

De abdij is in feeststemming, want vandaag zullen twee van onze broeders zichzelf aan Christus aanbieden, om naar zijn voorbeeld te leven. Zij zijn niet de groenste meer, maar toch nieuwe loten aan de boom van onze gemeenschap.

Wij danken God voor het nieuwe leven dat Hij voor ons mogelijk maakt. We vieren daarom Eucharistie: het teken van het nieuw verbond van God met ons. Samen met onze broeders Roel en Ward vragen we de Heer dat Hij ons aanneemt in zijn grote barmhartigheid.

## Preek:

Wat doet u in het klooster? Die vraag wordt me nogal eens gesteld. En mijn antwoord is kort: God zoeken. Met die paar woorden vat de monnikenvader Benedictus van Nursia immers het motief samen dat kandidaten voor het kloosterleven moeten hebben. God zoeken. En dat niet alleen vóór de poort, maar ook als ze eenmaal binnen zijn.

Monniken zijn dus op de eerste plaats zoekers. Nu zijn er in onze tijd, ook buiten het klooster, veel mensen zoekende. Zinzoekers worden ze meestal genoemd. Volgens mij stelt ieder weldenkend mens – gelovig of niet-gelovig - zichzelf, vroeg of laat de vraag waar het in zijn of haar leven werkelijk om gaat. Levensvragen dienen zich doorgaans aan op crisis-momenten: bij ziekte of het overlijden van een dierbare. Bij een scheiding of het verlies van een baan. Het levensmidden wordt algemeen als een crisismoment beschouwd, waarop men zich afvraagt wat hij of zij met zijn tweede levenshelft wil gaan doen.

Voor al die zoekers is er een ruim aanbod aan mogelijke levensvervullingen. Het klooster hoort daar tegenwoordig ook bij. Maar dan wel voor enkele dagen. Natuurlijk niet om er te blijven. Zoeken naar zin is echter nog niet perse hetzelfde als God zoeken. Een klooster is geen spiritueel wellness-resort. Laat dat duidelijk zijn! Zoeken duidt op een gemis. En zolang dat niet vervuld wordt blijven we onrustig. Zo zijn er die de vervulling van hun leven vinden in het volgen van hun verlangen naar geestelijke verdieping. Ze willen niet langer weglopen van zichzelf, maar de weg naar binnen gaan. Velen ontdekken de spirituele weg van innerlijke genezing en van de groei naar een nieuwe persoonlijke harmonie. Voor de een is dit een uitgesproken God- zoeken, voor de ander een voorzichtig aftasten. We weten niet altijd zo zeker waar we precies naar op zoek zijn. Soms moet iemand je een duwtje geven om je in de goede richting te helpen.

Zoiets overkwam ook Roel Bruins en Ward Ruijpers jaren geleden. Twee mannen, uit twee verschillende landen, met beiden een totaal verschillende achtergrond, kregen ieder op een gegeven moment in hun leven van iemand een hint. Die namen ze serieus en voor beiden kwam twee jaar geleden hun levenspad samen in de Sint Willibrordsabdij.

Wat verlang je? Is de vraag die ik straks aan beide broeders zal stellen. Het voorgeschreven antwoord luidt: de barmhartigheid van God en opname in uw broederlijke gemeenschap. Voor ons, monniken, is de barmhartigheid van God de zin van ons bestaan en ons diepste verlangen. En wij verwachten dat ieder die zich bij ons aansluit ditzelfde verlangen deelt. Zo krijgt het zoeken van God, dat op zich tamelijk vaag en onbestemd is, duidelijker contouren.

Immers, welk beeld hebben wij eigenlijk van God? We weten toch niet hoe Hij er uit ziet? Wat we van Hem weten leren wij uit de Bijbel. We hebben daar een beeld bij. Maar onze godsbeelden zijn altijd de projecties van ons eigen brein. En als zodanig zijn het als het ware verkleiningen van de werkelijkheid. De Eeuwige laat zich niet in mensentaal of –beeld vatten. God is, zo geloven wij, oorsprong en schepper van al wat bestaat. Hij overstijgt dus alles wat wij kunnen zien en bedenken. Al onze beelden van God schieten daarom altijd tekort.

Maar als we spreken van Gods barmhartigheid, dan raken we een kwaliteit die eigen is aan zijn wezen. En die kunnen wij ervaren. Want volgens de zuiverste Gods-openbaring in de Bijbel is God liefde. Liefde zonder onze menselijke gebrokenheid en onbetrouwbaarheid. Onvoorwaardelijke en belangeloze liefde. Kunnen wij ons die voorstellen? Nee, die kunnen we misschien bedenken, maar ze blijft dan pure projectie, wensdenken.

Wij geloven dat God onze menselijke zwakheid te hulp is gekomen. Hij heeft ons een beeld van zichzelf gegeven, uit Hem voortgekomen en mens geworden zoals wij. Die mens is Jezus Christus. Een mens, ja, maar zonder dat Hij ophield Zoon van de eeuwige God te zijn. Geen mens bedenkt zoiets, maar het staat wel in de Bijbel en de Kerk verkondigt het al 2000 jaar. Daarom alleen al moet het waar zijn!

De liefde en barmhartigheid van God heeft dus een gezicht, een hart gekregen in Christus. Hijzelf heeft het ons laten weten: *“Wie Mij ziet, ziet de Vader; Ik en de Vader wij zijn één.”* De apostel Paulus zegt het met zijn eigen woorden: Christus is *“het beeld van de onzichtbare God.”* Dit beeld kunnen wij op ons netvlies krijgen wanneer we over Hem lezen in de Bijbel. Wanneer we door ons biddend lezen intiem met Hem omgaan groeit zijn beeld langzaam voor de ogen van ons hart. Wanneer wij liefdevol met elkaar omgaan krijgt Gods barmhartigheid gestalte in ons en onder ons. Zo wordt de gemeenschap een huis van God.

God zoeken wordt zo Christus zoeken. Sint Benedictus omschrijft daarom de monnik ook als iemand die *“niets dierbaarders kent dan Christus.”* Door aan zijn monniken voor te houden dat ze *“niets moeten stellen boven de liefde van Christus”* geeft Benedictus ons een duidelijke richtingwijzer. Er is voor een benedictijnermonnik maar één identificatiemodel op zijn zoektocht naar God: Jezus Christus. Deze Jezus zegt tot ons: *“Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken. Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij; Ik ben zachtmoedig en nederig van hart”* (Mt. 11, 28-29).

Br. Roel en Br. Ward, jullie zijn in Christus gedoopt en daarmee zijn leerlingen geworden. Door je intrede in dit klooster hebben jullie tevens de wens uitgedrukt om van die navolging je levensdoel te maken. Je leven als monnik bestaat erin Christus beter te leren kennen. Het is nog altijd een zoektocht. Voor ieder van jullie op je eigen wijze. Zoals het ook voor ons, doorgewinterde monniken, nog altijd geen gelopen race is.

Vandaag willen jullie een nieuwe stap zetten op de weg van dit zoeken van God. Je wilt Gods barmhartigheid ervaren, dat is: de liefde van Christus voor jou ondervinden, tot je toelaten en je daardoor laten omvormen. Wij nemen jullie als onze broeders op in de gezamenlijke leerschool van de navolging van Jezus. Die heeft consequenties voor je leven. We hoorden het in de eerste lezing: *“Als je dan met Christus ten leven bent gewekt, zoekt wat boven is. Zint op het hemelse, niet op het aardse.”* Je neemt nu afscheid van een oud leven.

Als symbool van het nieuwe leven ontvangt Roel een nieuwe naam en zal vanaf nu br. Jozef heten, naar de vader van Jezus en de man van Maria. Ward houdt de naam die hij bij zijn doopsel ontving, de naam waarmee God hem bij zijn geboorte riep. Vanaf nu is Christus jullie leven. Aan Hem wijdt je je toe. Hijzelf neemt jullie aan. Dit leven vergt een totale ommekeer en overgave, zoals Christus zelf die heeft geleefd. En waar onze menselijke zwakheid tekort schiet mogen we vertrouwen op de hulp van Hem die onze voorspreker is bij de Vader. Want aan Gods barmhartigheid hoeven wij nooit te twijfelen. Amen.